

[Kofod-Svendsen]

sidste ordfører var inde på, at nedsætte selskabsskatteprocenten. Derved nærmer vi os europæisk niveau, men jeg er også enig med hr. Stavad, som nævnte, at vi stadig ligger i den dyreste ende, og i det brede forlig, vi forhåbentlig får i løbet af det kommende år om en skattereform II, mener jeg også vi skal gå videre på dette område.

Jeg mener også, at det bliver nødvendigt at skaffe finansiering af den nedsættelse af selskabsskatteprocenten, og vi tilslutter os det, der ligger i L 86, for at skaffe nogle af de midler, som er nødvendige til nedsættelsen.

Så har der været nogen debat, om man sådan kan tillade sig at nedsætte procenten fra 50 til 40. Hvis min hukommelse ikke svigter mig, så var det i forbindelse med påskepakken, at vi hævede selskabsskatteprocenten. Og er det ikke også korrekt, at Socialdemokratiet i den sammenhæng undlod at stemme for forhøjelsen?

Så indgik vi 3 måneder senere et skatteforlig, og da indregnede vi provenuet fra forhøjelsen af selskabsskatteprocenten, men det var jo ikke i det forkromede forlig om skattereform, at vi forhøjede selskabsskatteprocenten, den var forhøjet tidligere. Derfor har jeg opfattet det sådan, at selskabsskattesatsen var ude på sidelinjen, ligesom der jo også er nogle ting, der har været helt ude på sidelinjen, formuebeskatningen f.eks., mens derimod de afstande, der er mellem de forskellige sats, når det gælder personbeskatningen, kan man ikke røre.

Men er det ikke sådan, at hvis man nu som et led i finanslovforliget havde, skal vi sige hævet den skattefri bundgrænse, eller hvis man havde fået mulighed for at sænke den laveste skatteprocent, så alle havde fået den samme fordel ud af det, havde det så ikke også været legitimt at gøre det?

Der er ting, som er helt klart forligsstof, men jeg synes også, man må erkende, at selv om man har lavet en skattereform, så er der altså nogle operationsmuligheder. Og dér har jeg ud fra forhistorien opfattet det sådan, at det, der forligger her, ikke er et forligsbrud. Jeg erkender, at her kommer vi ud i fortolkninger, og jeg har også læst den brevveksling, der har fundet sted mellem statsministeren og hr. Svend Auken, men jeg må konstatere som min forståelse – og her kan vi så have forskellig forståelse af en bestemt givenhed – at selskabsskatteprocen-

ten kan vi godt nedsætte, uden at det er et forligsbrud.

Så jeg føler mig altså ikke som en skyldner, der skal bede om syndsforladelse for det, jeg medvirker til her. Jeg mener, det er et godt og rigtigt politisk signal, og jeg mener også, at det er acceptabelt, sådan som hele forløbet blev i forbindelse med skattereformen.

Sluttelig: Vi støtter de fremsatte forslag.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Jeg mener faktisk, tidspunktet havde været til, at hr. Kofod-Svendsen følte sig skyldbetynget. Jeg mener faktisk, at tidspunktet har været inde et stykke tid, det har i hvert fald været inde, siden man besluttede at medvirke til det her aftalebrud.

Det er selvfølgelig rigtigt og ubestrideligt – og det har ingen prøvet at anfægte – at selskabsskatteprocentens forhøjelse skete i april 1989 i forbindelse med påskeindgrebet, og Socialdemokratiet undlod at stemme på det tidspunkt under henvisning til, at vi mente, det skulle ind i en bredere sammenhæng.

Det var et af de synspunkter, vi fik imødekommet under forhandlingerne om en skattereform. Det Radikale Venstre sagde det samme. Derfor var Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre fælles om at sikre sig, at selskabsskatteforhøjelsen blev knyttet sammen med skattereformen, og at provenuet af selskabsskatteforhøjelsen blev anvendt i skattereformen. Og som jeg har sagt det tidligere – jeg ved ikke, om hr. Kofod-Svendsen var til stede på det tidspunkt i debatten – der er ikke og kan ikke være hos nogen af dem, der faktisk deltog i forhandlingerne, nogen som helst tvivl om, at dette var krumtappen: symmetrien mellem de forskellige skattniveauer, personskat på laveste niveau, kapitalafkast, den nye virksomhedsskatteordning og den selskabsbeskatning, som man jo med nogle få modifikationer også bragte fonde og foreninger ind under, og som er meget omhyggeligt beskrevet i aftalen om skattereformen. Der er tre hovedpunkter, der var fundamentet i den aftale, som også vore to partier, hr. Kofod-Svendsen, lavede i 1985, det er symmetrien, det er fradragsbegrænsningen, og det er progressionen, at afstanden mellem trinene skal være henholdsvis 6 og 12 pct.